

Fills forc?ats del franquisme

Aquests quaranta anys que acabem de viure no s'esborren en un no-res

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig (<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/lilibres>) , com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>) .

Il·lustració: Cristina Losantos

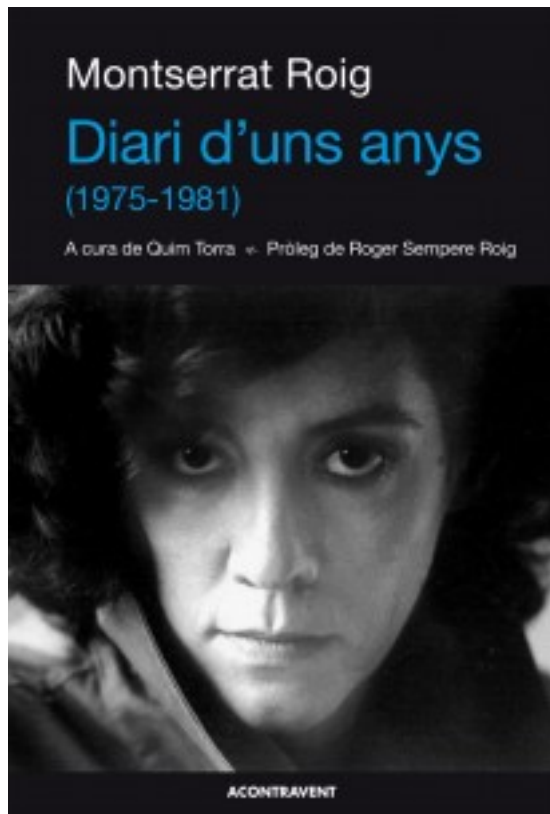
Darrerament, en dues o tres ocasions he presenciat com antics protagonistes de fets concrets de

la Guerra Civil s'abraonaven tot recordant aquests fets. He vist com personatges de dos bàndols o dues tendències que havien contrastat fortament en la idea de com calia portar a terme la guerra arribaven a crispar-se i enterbolien reunions que havien començat bé.

Els qui vam néixer després de 1939 hem tingut sempre damunt el pes feixuc d'una guerra que ha corsecat els esperits i els cossos. Puc dir que gairebé l'hem viscuda, aquesta guerra. L'hem viscuda en els altres, en la por dels nostres pares, en el sentiment de les coses perdudes, en les mesquineses que ens han voltat durant tant de temps. Però em sembla que no m'erro gaire si dic que els joves ja n'estem tips, del record de la guerra. Vull dir que estem tips de les qüestions concretes que van fer enfrontar-se grups diversos dins del bàndol perdedor. És evident que encara hi ha coses que estan per aclarir. És evident que jo vull saber, d'una vegada i per totes, què va passar amb l'Andreu Nin, un personatge que dona tant a la cultura catalana i a la lluita del moviment obrer a Catalunya. Però, mentre ens irriem els uns amb els altres, ningú no ha dit res contra el retrat que el gran escriptor Josep Pla va fer d'en Nin a la sèrie *Homenots*. Ningú no ha denunciat la diferència que hi ha, en aquesta sèrie, entre el retrat d'en Nin i el retrat d'en Porcioles.

Nosaltres som els fills forçats del franquisme i això ho haurem de pagar car. Ja ho entreveig en algunes crispacions col·lectives, en el desús de la democràcia, en el desgastament que produeix descobrir als vint anys coses que els altres països les han assimilat amb calma, sense ressentiment. Nosaltres hem rebut una educació que ens ha fet emmalaltir i estic segura que nomenés guarirem amb l'antibiòtic de la democràcia. Però tots ho hem d'admetre, això. Els qui reserven energies per a desprendre-les en lluites puerils i anacròniques també estan malalts. Els qui van néixer abans, els qui van conèixer la guerra i hi van actuar, també han de guarir-se si no tenen prou imaginació per a inventar-se una realitat que ens sigui atractiva per a tots. Aquests quaranta anys que acabem de viure no s'esborren en un no-res.

(Mundo Diario, 18-6-1976)

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/lilibres>) .